

ΤΑΞΙΔΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΤΟΥΣ ΜΕΙΝ ΡΗΝΤ

ΙΖΟΛΙΝΑ Η ΜΕΞΙΚΑΝΗ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—Ο λοχαγός Βάρφιλο, ευρισκόμενος επί κεφαλής δάκτων στο Μεξικό, την εποχή που η Αμερική έμάχητο για να καταλάβη και υποτάξη την χώραν αυτήν, βλέπει μία μέρα έναν έποπτο Μεξικανό νέο να περνά έρημος από το χωριό του καταλισμού του και να φεύγη κληρώδης προς την πεδιάδα, παρά τις κραυγές και τους πυροβολισμούς των φρουρών. Ο λοχαγός υποψιάζεται ότι πρόκειται περί καταστροφού και τόν καταδικάζει έρημος. Έπειτα δέ από λυσσώδεις κυνηγή, επειδή ό μυστηριώδης νέος δέν σταματά, αναγκάζεται να πυροβολήση και να σκοτώση τ' άλογο του. Έτσι ό έποπτος ήπιές πέσει στα χέρια του, μα δέν πρόκειται περί νέου, άλλα περί μιάς νεαρωτάτης και άριστάτης νέας, μιάς γοητευτικής και πολήμρας άμαζόνος, της Ίκολίνας δέ Βάργας. Ο λοχαγός Βάρφιλο έρωτεύεται την νέα και μετά πολλές δραματικές περιπέτειες, κατορθώνει να ξανα συναντηθή μαζί της. Την Ίκολίνα αγαπάει κι' ό τρομερός έξάδελφός της, ό αστατικός κι' αίμοσταγής Ίγουόρα. Μα ή νέα συμπαθεί τον Βάρφιλο, στον όποιο άναθετεί, για να δοκιμάση την άγάπη του, να κυνηγήση, να πάση και να της χαρίση τό άσπληττο Λευκό Άλογο των Λειμώνων... Ο Βάρφιλο άναλαμβάνει να πάση τό μαγικό άλογο και βρισκείται έτσι όλοήμενος μία νύχτα, χαμένος, χωρίς συντροφους, σ' έναν άπέραντο έρημο λειώνα. Άξασμα μία τεραστία άρκοόσα προβάλλει μπρος του κι' άόχρει μεταξύ τού φοβερού θηρίου και τού λοχαγού λυσσοδής, άπλησιμένη πάλι, καταταωμένη κι' όι δύο, φρικτά κοιμηταωμένοι, σπριάζονται κάτω. Ο Βάρφιλο λαθραμει... Κι' έσαν, μετά όρας, συνέρχεται, βρισκείται έν τώ μέσο παλαιών γυριωμάτων του: Τού τρομερού κυνηγού των δασών γέρο- Ρούθ και τού νεαρού και γενναίου συντροφού του Γάρευ.

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

— Έπίσσε ό Γάρευ τό Λευκό Άλογο των Λειμώνων! Ξεφύγισα κατάπληκτος.

—Ναι, λοχαγέ, άπάντησε ό Γάρευ, ό όποιος λαγοκοιμώταν και έύπνησε αυτή τη στιγμή. Τό έπίσσε μέ τό βρόγχο μου, γιατί δέν μπορούσε να ξεφύγη, ανάμεσα στους βράχους της χαράδρας, όπου βρισκόταν. Τό έπίσσε για σάς, λοχαγέ μου, και σάς παρακαλώ να τό δεχθίτε!

Τά λόγια του μεγαλόκαρδου κυνηγού μέ συγκίνησαν βαθεία.

—Σ' ευχαριστώ πολύ, Γάρευ, άπάντησα. Σ' ευχαριστώ πολύ και σένα και τό σύντροφό σου, τό γέρο-Ρούθη. Χωρίς έ-σας, θά ήμου τώρα νεκρός. Άλλά για πέστε μου άκόμα, φίλο μου... Πώς βρεθήκατε στα μέρη αυτά;

—Αυτό θά σού τό ξεηγήσω έγώ, μου είπε ό γέρο-Ρούθης. Ήρθαμε έδώ για να έννοήσουμε μέ τόν άμερικανικό στρατό και να πολεμήσουμε έναντιόν των Μεξικανών.

—Όστε θά σάς έχω συντροφους στή φωτιά των μαχών;

—Και βέβαια, που να πάση ό διάβολος τόν άλλο διάβολο! Αυτοί οι χοντροκέφαλοι οί Μεξικανοί μου κάθονται στό στομάχι. Δέν ξέρεις τί πρόστυχα μιάς φερθήκαν όταν περάσαμε, μέ τό Γάρευ, τά σύνορα τού Μεξικού!..

—Σάς κακομεταχειρίστηκαν, Ρούθη;

—Αν μιάς κακομεταχειρίστηκαν λείει; Μάς έιαστίγωσαν, φίλε μου, κατά διαταγήν του άξιωματικού των, οί άνανδροί!..

—Είτε φοβερό!..

—Φοβερό; Είτε πρωτακουστο! Να μαστιγώσουν ένα κυνηγό της ζούγκλας οί βρωμοκαπιτσίσοι αυτοί! Είκοσι μαστιγώσεις ό καθένας έάγαγε...

—Ναι, είκοσι, είπε κι' ό

Γάρευ, τρίζοντας τά δόντια του, μέ λύσσα.

—Και δέν θά φύγουμε άπ' τό Μεξικό, λοχαγέ, αν δέν σκοτώσουμε από ένα Μεξικανό για κάθε καμουταϊκά που μιάς έ-δωσαν.

—Τότε πρέπει να ρηθίτε και να καταταχθίτε στό σωμα τό δικό μου, τούς έπρότεινα.

—Όχι, όχι! φώναξε ό γέρο-Ρούθης. Δέν μου άρέσει έμένα ή στρατιωτική πειθαρχία. Θέλω να είμαι έλευθερος. Θ' ακολουθήσουμε λοιπόν τό σωμα σου, λοχαγέ, ως έλευθεροί σκοπευτά. Έτσι θάχης μαζί μέ τ' άλλα σου παλληκάρια και δυό πρώτης τάξεως καραμπίνες. Σύμφωνοι;

—Σύμφωνοι, τούς άπάντησα.

—Ούρρά!.. Ζήτη ό Θεός!.. φώναξε ό γέρο-Ρούθης.

Και γυρίζοντας στό Γάρευ, πρόσθεσε:

—Τώρα, σύντροφε, είμαι βέβαιος για την έκδική σου. Θα στείλωμε στην Κόλαση άρκετούς άκόμα Μεξικανούς. Γιατί, μέχρι της στιγμής, λοχαγέ μου, συνέχισε ό γερουκνυτός, στρεφόμενος προς έμένα, έστειλα στό διάβολο δυό από αυτά τά παλητόμαρα. Νά, κύτταε', έδώ...

Και μου έδειξε την κάννη της μακρυάς καραμπίνας του, πάνω στην όποία είχε χαράξει δυό γραμμές. Ή δυό αυτές γραμμές έσήμαιναν, κατά τη συνήθεια των κυνηγών των μερών αυτών, τό θάνατο δυό έχθρών.

ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΙΣ ΦΛΟΓΕΣ

Ευτυχώς, έγινα καλά γρηγορότερα άπ' ότι κι' έγώ κι' οί

σύντροφοί μου έλιπίσαμε. Ή πηλγές μου έπουλωθήκανε γρήγορα, μοιολοτί ήσαν βαθείες. Αυτό τό όφειλο στον γέρο-Ρούθη, που ή πρακτικές ίατρικές γνώσεις του κυριολεκτικώς θαυματουργήσανε. Δέν όφειλο όμως λιγώτερα εύγνωμοσύνη και στον Βίλλι Γάρευ, ό όποιος κατορθώσε να μέ τρέψη καθημερινώς μέ τό καλύτερο κυνήγι.

Έτσι, ύστερα από τρεις μέρες, τούς έδήλωσα ότι μπορούσα να καθάλλικέψω τό άλογο μου. Έκεινοι συμφωνήσανε ότι είχα πραγματικώς συνέλθει άρκετά και φύγαμε, παίρνοντας μαζί μας και τό Λευκό Άλογο, που δέν ήθελε, μέ κανένα τρόπο, να ήμερέψη. Γι' αυτό οί σύντροφοί μου τό είχαν βάλει στή μέση και τό είχαν δέσει μέ σχοινιά από τις σέλλες των δικών του άλόγων, για να μη τούς φύγη.

Δέν ακολουθήσαμε τά ίχνη του έρχομού μου. Οί σύντροφοί μου έξερνε άλλο δρόμο, που θά μιάς πήγαινε πύό σύντομα στό ρέμμα που εινε προς βορράν της μικρής πόλεως Ρίο-Γράνδε. Στριψαμε δηλαδή λίγο προς δυομάς και τραβούσαμε ίσα, προς τά έμπρός.

Ο οδρανός ήταν σκεπασμένος μέ βαθεία γκρίνα σύννεφα, που κρύθανε τόν ήλιο.

Κάθουρα άεσπαρα κάτω, κυριολεκτικώς ζενιτημένος...

Πυξίδα δέν είχε κανείς μας. Για να μη χάσουμε λοιπόν τὸ ὄραμα, οἱ σύντροφοί μου σκεφτήκανε μιά ἀπλή καὶ ἀποτελεσματικὴ μέθοδο. Πρὶν νὰ φύγοιμε, μπήκανε ἕναν πάσσαλο στοῦ μέρους πού ξεκινάσαμε κι' ἀπάνω τὸ ξέσαμε ἕνα κομμάτι ἀπ' τὸ δέμα τῆς ἀρκοῦδας. Σὲ ἀπόσταση ἕκατο βημάτων ἀπ' τὸν πρῶτο πάσσαλο καὶ πρὸς τὴν κατεύθυνσι πού πήραμε, μπήκανε καὶ δεύτερο πάσσαλο. "Ἔτσι, ἔχοντας πάντα πίσω μας, σὲ εὐθεία γραμμῇ, τοὺς δύο πάσσαλους, προχωρήσαμε ἐμπρός, ὅσο τοὺς βλέπαμε, βέβαιον ὅτι κατευθυνόμαστε πρὸς τὸ σημείο πού εἰχαμε ὀρίσει. "Ὅταν φτάσαμε ἀρκετὰ μακριά, μπήξαμε στὸ ἔδαφος κι' ἄλλους δύο πάσσαλους. Αὐτὸ τὸ ἐπαναλάβαμε ἕξι-ἑφτά φορές. Ἔτσι διατρέξαμε μιά ἀπόστασι ἐς περίπου μίλιαν, δηλαδή τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς πεδιάδας, πούμοιαζε σὰν πράσινο ὠκεανὸς, καὶ φτάσαμε τέλος ἀπέναντι σ' ἕνα σύνδετρο ὕψωμα, κοντὰ τὸ μεσημέρι.

"Ἐκεῖ ἀνάμεσα στὰ λιγοστὰ δέντρα καὶ στοὺς πυκνοὺς θάμνους, ὄπῃχαν πολλὰ μέρη κατὰλληλα γιὰ νὰ ξεκουραστοῦμε. "Ἄν κι' ἤμουν ὅμως κατάκοπος, δέν εἶπα τίποτε στοὺς σύντροφους μου, γιατί, καθὼς μοῦ εἶχαν πῆ, σὲ μικρὴ ἀπόστασι θὰ βρῖσκαμε νερό...

Τραθῆξαμε λοιπὸν ἐμπρός, πέρασαμε ἕνα δάσος καὶ φτάσαμε σ' ἕνα λιμῶνα, μικρότερον ἀπὸ τὸ ἄλλο καὶ γεμάτο ψηλοὺς θάμνους καὶ ἀγριολούλουδα.

Τὸν πέρασαμε κι' αὐτὸν γρήγορα καὶ βρεθήκαμε ἀξάφνα σ' ἕνα μέρος ἄγριο, μπρὸς σὲ μιά χαράδρα. Ἐκεῖ ξεκαθαλλίκαμε καὶ κάναμε ἕνα γύρο πεζοί.

Στο μέρος αὐτὸ κήθησα ἀξάφνα κάτω, ἐξαντλημένος κυριολεκτικῶς... Δέν μποροῦσα νὰ κάνω περὶ βῆμα.

—Τὸ φοβόμουν αὐτὸ, λοχαγέ, μοῦ εἶπε ὁ γέρο-Ρούθης. Κάθισε λοιπὸν αὐτοῦ πού βρῖσκεσαι, νὰ πάμε στὸ βάθος τῆς χαράδρας νὰ φέρομε νερό. Τρέχει ἐκεῖ ἕνα διαυγέστατο ποταμμάκι.

Πράγματι σὲ λίγη ὥρα, οἱ δύο κυνηγοὶ μοῦφεραν ἕνα παγοῦρι γεμάτο δροσερὸ νερό. Ἔπια ἀφθονοῦ ἀπὸ αὐτὸ, μὰ ἀμέσως κατόπι ἀρχίσε νὰ μεθερίζῃ ἡ πέψα.

—Ἐχομε κάμποσο καπιιστὸ κρέας ἀπ' τὶς ἀρκοῦδες, μοῦ εἶπε ὁ Γάρεϋ. Μὰ δέν εἶνε τροφὴ αὐτῆ γιὰ σὰς, λοχαγέ. Γι' αὐτὸ θὰ φροντίσουμε νὰ βροῦμε τίποτε καλύτερο.

—Θὰ κάμω ἐγὼ ἕνα γύρο, εἶπεν ὁ γέρο-Ρούθης, μήπως ακοτῶσω κανένα ζαρκάδι. Τραθῆχῃτε σ' ἕνα μέρος καλύτερο κι' ἀνάψτε φωτιά.

Προχωρήσαμε λίγο πιο πέρα κι' ἀνάψαμε μιά καλὴ φωτιά.

Ὁ γέρο-Ρούθης ἀπομακρύνθηκε μὲ τὴν καρμπίτινα στὸ χέρι.

Τὸν περιμέναμε ἀρκετὴ ὥρα νὰ γυρίσῃ, ὅταν ἀξάφνα εἶδαμε τ' ἄλλο μας νὰ δείχνουν σημεῖα ταραχῆς.

Αὐτῆ ἡ πολυῦδερη φοράδα τοῦ γέρο-Ρούθης, χλιμιντροῦσε ἀγωνιωδῶς. "Ὅσο γιὰ τὸ Λευκὸ Ἄλογο, αὐτὸ πού πηδοῦσε καὶ κλατοῦσε σὰν τρελλό...

—Τί συμβαίνει, Βίλλη; ῥώτησα τὸ Γάρεϋ.

Ὁ κυνηγὸς σηκώθηκε ῥθις, ἔριξε μιά γρήγορη ματιὰ γύρω κι' ἄφησε μιά φωνὴ ἐκπλήξεως.

—Τί τρέχει; ῥώτησα πάλι.

—Φωτιά!.. Φωτιά!.. μοῦ ἀπάντησε ὁ Γάρεϋ.

Ὁ ἄρσας εἶχε παρασύρει μερικὲς σπῆδες ἀπ' τὴν φωτιά πού εἶχαμε ἀνάψει καὶ τὰ ἐπρὰ χόρτα γύρω, οἱ θάμνοι, τὰ κατὰ ξενα δέντρα, λαμπάδιασαν σὲ μιά στιγμῇ, σὲ διάφορα σημεία!..

"Ὅλος ὁ γύρω μας χώρος ἐκαίγοταν, σὰν πυροτέχνημα...

Μόλις εἶδαμε τὸ γρήγορο ἄπλωμα τῆς φωτιάς, μὰς ἔπιασε μεγάλος φόθος. Δέν φοβόμαστε τόσο γιὰ τὸν αὐτὸ μας. Στὸ μέρος πού στεκόμαστε δέν διατρέξαμε κανέναν ἄμεσο κίνδυνον. Βέβαιον, δέν ἀπεκλείεται νὰ φτάσῃ κι' ὡς ἐμᾶς ἡ φωτιά. Κι' ἂν συνέβαινε ὅμως αὐτὸ, πάλι θὰ μπορούσαμε νὰ γλυτώσουμε. Τὸ χόρτο, ἐκεῖ γύρω μας, ἦταν κοντὸ κι' ἀραιὸ καὶ θὰ μπορούσαμε νὰ πέρασουμε τις φλόγες, χωρὶς νὰ διατρέχομε κανέναν ἄλλο κίνδυνον, παρά νὰ τσουρουφλιστοῦν τὰ μαλλιά μας.

Δέν φοβόμαστε λοιπὸν γιὰ μᾶς, ἀλλὰ γιὰ τὸ σύντροφο μου, τὸ γέρο-Ρούθην, τοῦ ὁποῖου ἡ θέσις ἦταν ἀπελπιστικῶς τραγικῇ. "Ὅταν τὸν εἶδαμε, βρισκόταν ὄχι πολὺ μακριὰ μας, μέσα σὲ καίμενα ψηλά καὶ ἐπρὰ χόρτα καὶ βῆτα, τὰ ὁποῖα ὄταν, καθὼς ἦταν ῥθις, ὡς τὸ λαμὸ τοῦ. Πῶς θὰ ζέφευγε ἀπ' τὴν κόλασι ἐκεῖνη; Ὁ κίνδυνος ἦταν μεγάλος, φρικτὸς.

Κι' ἔφιππος ἂν ἦταν, πάλιν δέν θὰ κατάρθωνε νὰ ξεφύγῃ, γιατί ἡ κληματαῖδες καὶ τ' ἄλλα ἔμπροτα φυτὰ πού μεπερδούντουσαν τὸ ἕνα μὲ τ' ἄλλο, θὰ ἐμποδίζανε καὶ τὸ καλύτερο ἄλογο νὰ τρέξῃ γρήγορα.

Ἡ μὴν ἑλπίδα σωτηρίας πού τοῦ ἀπόμεινε ἴσως, ἦταν νὰ τρέξῃ πρὸς τὸ μέρος μας, μέσα ἀπ' τις φλόγες τῆς φωτιάς, ἢ ὅποια, καθὼς τις ἐσπρωγνε ὁ δυνατός ἀγέρας, πεταγόντουσαν σὰν πύρινες γλώσσες ἀπὸ πίσω του.

Γεμάτοι ἀπὸ θλιθερά συναισθήματα, ὁ Γάρεϋ κι' ἐγὼ, κυττάσαμε τὸ γηραιὸ σύντροφο μας, μ' ἀγωνία. Δέν εἶχαμε τὴ δύναμι οὔτε νὰ τοῦ φωνάζοιμε καὶ νὰ τοῦ ῥώσοιμε κουράγιο.

Μὰ κι' ὁ ἴδιος ὁ γέρο-Ρούθης, ὁ σουνθισμένος στοὺς μεγάλους κινδύνους, δέν μιλοῦσε. Τί νὰ πῆ; Κύτταζε τις φλόγες πού τὸν ζώνανε, μὲ τὰ χεῖλη σφιχτὰ κλεισμένα, μὲ τὸ πρόσωπο κατσουφιασμένο. Καταλάβαινε ὅτι εἶχε φτάσει ἡ στερῆ τοῦ ὄρα...

Ἡ φλόγες τὸν ζώνανε τώρα ἀπὸ παντοῦ, σὰν κόκκινο τεῖχος. Ὁ καπνὸς τὸν ἐπνιγε. Κι' ἀξάφνα τὸν χάσαμε ἀπὸ τὰ μάτια μας.

Τετέλεσται!..
Ὁ γέρο-Ρούθης ἦταν χαμένος!..

Ο ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΗΜΕΝΟΣ

Γυρίσα τὴ στιγμῇ αὐτῇ καὶ κυττάσα τὸ Βίλλη Γάρεϋ. Ἦταν χλωμὰ, πολὺ χλωμὰς κι' ἕνα δάκρυ εἶχε κυλῆσει ἀπὸ τὰ μάτια του.

—Ἄθαρρος, σύντροφε! τοῦ εἶπα.

—Ἄλλοιμον! μοῦ ἀπάντησε. Ἔγασα τὸν καλύτερο μου αἰετοῦλο. Τὸν καλύτερο μου σύντροφο Φταγέ γέρο-Ρούθην!.. Ζήταμε μαζί μιά ὀλόκληρη ζωὴ!..

Ἡ φλόγες μπρὸς μας εἶχαν ἀραιώσει, ἀφοῦ ἔκαμαν τὰ πάντα. Τὸ ἔδαφος ἦταν μαῦρο καὶ γεμάτο ἀνθρακί.

—Λοχαγέ, μοῦ εἶπε ὁ Γάρεϋ, ἂς πάμε νὰ βροῦμε τὸ πῶμα τοῦ γέρο-Ρούθην ἢ τὰ κόκκαλά του νὰ τὰ θάψοιμε...

—Ναί, εἶπα κι' ἐγὼ. Ἄς ἐκπληρώσομε τὸ θλιθερὸ αὐτὸ καθήκον, πρὸς τὸ γηραιὸ φίλο μας.

Πατώντας πάνω στὴν ἀνθρακίκα, τραθῆξαμε πρὸς τὸ μέρος πού βρισκόταν ὁ γεροκυνηγὸς καὶ στὸ ὅποιο θὰ εἶχε πέσει ἀσφαλῶς καὶ θὰ εἶχε γίνῃ καρθουθόν. Ἄν καὶ ἡ πύρα ἦταν δυνατῆ, ἐφτάσαμε τέλος στὸ μέρος ἐκεῖνο.

Μὰ ὅταν κυττάσαμε γύρω μας, δέν εἶδαμε πουθενὰ τὸ γέρο-Ρούθην. Ἐνα μεγάλο ζῶον μόνον βρισκόταν μπροστὰ μας, ἕνας βούβαλος, τὸν ὁποῖο ὁ γεροκυνηγὸς ἔβαε χτυπήσει, πρὸ ὀλίγης ὥρας, ὅταν θυγῆκε γιὰ κυνήγι. Τὸ τεραστίον αὐτὸ ἄνοιξι ἦταν πεσμένο μπροστὸν καταγῆς. Τὸ δέμα του εἶχε καεὶ καὶ ἡ σάρκας τῆς ράχης του προβάλλαν γυνῆς καὶ υποκαμμένες.

—Σατανᾶ! μουσοῦρισε ὁ Γάρεϋ. Πού εἶνε ὁ γέρο-Ρούθης; Κι' ὅμως ἐδὸ ἀκριθῶς βρισκόταν τὴν ὥρα τῆς φωτιάς, ἀκριθῶς ἐδὸ ἔπεσε, πινυμένον ἀπὸ τις φλόγες καὶ τὸν καπνὸν...

—Ἔτσι εἶνε, εἶπα κι' ἐγὼ. Τὸ πῶμα τοῦ Ρούθην ἔπρεπε νὰ βρισκεται ἐδὸ πέρα.

—Ἐκτὸς ἂν ἔγινε σταχτῆ, εἶπεν ὁ Γάρεϋ.

—Ἀδύνατον, τοῦ ἀπάντησα. Θάμειναν ἀρκετὲς σάρκες, ἀρκετὰ κόκκαλα...

—Κι' ὅμως, νὰ πού δέν ἔμεινε τίποτα! ἀναστένανε ὁ Γάρεϋ. Φταγέ γέρο-Ρούθην!.. Ἡ φωτιά τὸν ἔκανε σταχτῆ!..

—Σταχτῆ καὶ μπουμπιερῆ νὰ γίνουσι ὁ ὄχτροί μου! ἀκούστικε ἀξάφνα μιά φωνή, σὰν νῶθενα ἀπὸ τὴ γῆ.

—Ἡ φωνὴ αὐτῆ!.. τραύλισα.

—Ἡ φωνὴ τοῦ γέρο-Ρούθην!.. φώναξε κατὰπληκτος καὶ ὁ Βίλλη Γάρεϋ.

Ναί, ναί, ἦταν ἡ φωνὴ τοῦ γέρο-Ρούθην αὐτῆ. Ἀλλὰ ἀπὸ πού διαδόθη ἔθγανε; Ἀπὸ τα ἔγκατα τῆς γῆς;

Ἡ φωνὴ ἀκούστικε πάλι θαθεῖα, τραγεῖα, ὀπόκαμψι!

—Ναί, διαδόθη, σταχτῆ νὰ γίνουσι ὁ ὄχτροί μου! Ὁ γέρο-Ρούθης δέν κάμκε. Χώθηκε ἐκεῖ πούπρεπε, γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τις φλόγες... Τί χάσκει, Βίλλη; Δέν εἶμαι φαντάσμα, ἀγορὶ μου. Εἶμαι ὁ ἴδιος ὁ γέρο-Ρούθης, χωμένος στὴν κοιλιά τοῦ βουβαλιό. Δώσε μοῦ τὸ χέρι σου νὰ βγῶ ἐξο, γιατί ἔσκασα ἐδὸ μέσα!..

(Ἀκολουθεῖ)

Κυνηγοῦ τοὺς ἐχθρῶς του μὲ γυμνασμένα σκυλιὰ...